

Λώρενς Φερλινγκέτι

"Έλα ξάπλωσε μαζί μου και γίνε ή αγάπη μου

"Έλα ξάπλωσε μαζί μου και γίνε ή αγάπη μου

'Αγάπη ξάπλωσε μαζί μου

Ξάπλωσε χάμω μαζί μου

Κάτω απ' τὸ κυπαρίσσι

Μές στὰ γλυκὰ χορτάρια

"Όπου ξαπλώνει ὁ ἄνεμος

"Όπου πεθαίνει ὁ ἄνεμος

Καθὼς περνάει ή νύχτα

"Έλα ξάπλωσε μαζί μου

"Όλη νύχτα μαζί μου

Και χόρτασε νὰ με φιλάς

Και χόρτασε νὰ κάνεις ἔρωτα

Κι ἄσε τὴ σάουρα μου νὰ σοῦ μιλάει

Κι ἄσε τοὺς δυὸ ἑαυτοὺς μας νὰ μιλᾶνε

"Όλη νύχτα κάτω απ' τὸ κυπαρίσσι

Χωρὶς νὰ κάνουν ἔρωτα

Σύλβια Πλάθ (1932—63)

Πρόδατο στη βροχή

Οι λόφοι ξεκινούν πρὸς τὴ λευκότητα.

"Ανθρωποι ή ἀστέρια

Με κοιτάζουν θλιμμένα, τ' ἀπογοητεύω.

Τὸ τραῖνο ἀφήνει μιὰ γοιμημένη ἀνάσας.

"Ω ἀργὸ

"Αλογο στὸ χρώμα τῆς σκουριάς,

'Οπλές, θλιμμένα κουδούνια —

"Όλο τὸ πρωί

Τὸ πρωί ἐμαύριζε,

Μ' ἓνα λουλούδι μεινεμένο ἔξω.

Τὰ κόκκαλά μου βαστάνε μιὰ ἡμερία, τὰ μικρινά

Χωράφια λειώνουν τὴν καρδιά μου.

'Απειλοῦν

Νὰ μ' ἀπολύσουν νὰ περάσω πρὸς ἓνα σῶμα

"Ανίστησι κι ἀπάτορα, ἓνα σκοτεινὸ νερό.

Τὰ μαννεκέν τοῦ Μονάχου

"Η τελειότητα εἶναι τρομερή, δὲ μπορεῖ νὰ κάνει παιδιά.

Κρῶα σὺν ἀνάσα χιονοῦ, φράζει τὴ μήτρα

"Ἐκεῖ ποὺ οἱ σμίλακες φισοῦν σὺν ὕδρες,

"Ἐνῶ τὸ δέντρο τῆς ζωῆς και τὸ δέντρο τῆς ζωῆς

"Ἐλευθερώνει τὰ φεγγάρια τους, μήνα τὸ μήνα, γιὰ σκοπὸ κανένα

"Η πλημμύρα τοῦ αίματος εἶναι ή πλημμύρα τῆς ἀγάπης.

"Η ἀπόλυτη θυσία.

Σημειντε: ὄχι πιά ἄλλα εἶδηλα ἀπὸ μένα.

"Ἐμένα και σένα

"Ἐτσι μέσα στὴ θυσία χάση τους, μέσ σου χαμόγελά τους

Λότα τὰ μαννεκέν λυγάνε ἀπόψε.

Στὸ Μοναχο, νεκροτομείο ἀνάμεσα Παρισί και Ρώμη.

Γημινομένοι και φασκερὸ μέσ στίς γοῦνες τοῦ Πορτοκαλιὰ Τσαχαρωτά σ' ἀσημένια διεργασία

'Ανεπίσηρα, χωρὶς μισολό.

Τὸ χιόνι στάζει τὰ κομμάτια τοῦ σκοτάδι.

Καντίς γύρω. Στὰ ξενοδοχεῖα

Χέρια θ' ἀνοίγουν πόρτες και θὰ βάζουν

Χάμω παπούτσι γιὰ ἓνα γυάλισμα ἀπὸ κρύσταλλο

Ποῦ μέσα τους πλατιά δάχτυλα ποδιῶν ἡ πηγαίνουν ἀφῶ.

"Ω πόσο σπινικά εἶναι αὐτὰ τὰ παράθερα.

"Η μοροδαντέλλα, τὸ πρασινοφύλλο ζαχαροπλαστικής.

Οἱ χοντροὶ Γερμανοὶ ποὺ γλιτοκοιμοῦνται ἀπύθμενὸ τους Στοιζ

Και τὰ μίθρα τηλεφῶναι σι' ἄγγιστρά τους

Ποῦ ἀκτινοβολοῦν

'Ακτινοβολοῦν και χωνεῖθουν

'Αφῶνιά. Τὸ χιόνι δὲν ἔχει φωνή.